

DOĞUŞ ÜNİVERSİTESİ
SANAT VE TASARIM FAKÜLTESİ
OYUNCULUK BÖLÜMÜ
2019 – 2020 EĞİTİM YILI ÖZEL YETENEK GİRİŞ SINAVI
ZORUNLU SINAV PARÇALARI

KADIN ADAYLAR İÇİN:

1. PARÇA

Oyunun Yazarı: Haldun Taner

Oyunun adı: Keşanlı Ali Destanı

Karakter: Zilha

Ne diyordum efendicağızıma söyleyim. Beni bu eve evlad-ı maneviyatlık aldılar. Bir çocuğu, bir de Şamama'yı gezdiriyorum. İşim o kadar. Şamama evin köpeği. Burada medeniyet varmış be. Eskiden ayaklarımı aydan aya yıkardım. Hem de çorabımı çıkarmadan. Oldu olacak ikisi birden yıkansın diye. Şimdi her gün banyo yapıyorum. Her Allahın günü yıkanan deri ne kadar yumuşak oluyormuş meğer. Amonyak kokusuna öyle alışmışım ki, burada temiz hava ilkin ciğerlerime dokandı. *(Gider masanın üstünden bir resim alıp gösterir)* Filiz'in babası Bülent Bey, illetli fakir, karısı evden kaçmış. Adam da böyle sönmüş fenere dönmüş. İhya Bey doktorlara ne paralar yedirmiş,nafile... Melankoli diyorlar, düşman başına. Bana bazen tuhaf tuhaf koyun gibi bakar. *(taklidini yapar)* Çok dokanıyor içime. Hani birinci perdede çişini bile unutan bunak profesör vardı ya, deli doktoruymuş meğer o. Küçük beye şimdi o bakıyor. İkide bir evde benim kılık kıyafetime bile karışıyor. Yok saçını şöyle tara, yok gözünü böyle boya. Deli mi ne? İhya Bey buba adam. Tuttuğu altın olsun, neme lazım. Beni kızı gibi sever. "Sen bizim evin maskotusun kız" diyor. Uğur getiriyormuşum diye arada bir makas da alır. Olacak artık o kadar. Madam Olga'ya tembihat geçmiş. Bana oturup kalkma konuşma öğretsin diye. Kim bilir belki de iyi bir kısmet çıkarsa sevabınaeverecekler. Dünyada hayır sahabları daha ölmedi... *(Kapı vurulur)* Madam galiba. Sen misin madamcığim? Buyur...

2. PARÇA

Oyunun Yazarı: Arnold Wesker

Oyunun adı: Kökler

Çeviren: Cevat apan

Karakter: Beatie

Yoo, sizleri adam yerine koyuyor koymasına; tabiatla Tanrısal bir bağ kurduğumuzu sanıyor. Tabiatla sözüm ona Tanrısal bir bağımız varmış. Ama başkaları adam yerine koyarlar mı bizi, ha anne? Ne dersin, koyarlar mı? Hic sanmam. Gerçekten adam mıyız biz? Bugünlerde gazeteler, işçiler şoyledir, işçiler böyledir diye bizi şişiriyorlarsa, ciddiye alacak değilsin ya bunu, hep zırva onlar. Değiliz  nk . Yurdumuzda elinden iř gelen insanlar, bizim için mi çalışıyorlar sanıyorsun? Ne gezer! Bizim kıımızı bile yerinden oynatmayacağımızı bilmiyorlar mı? Ne yazarlar biz anlayalım diye yazıyorlar, ne ressamlar biz ilgileniriz diye yapıyorlar resimlerini, ne de besteciler biz beğenelim diye besteliyorlar eserlerini. “Aman,” diyorlar, “ok kafasız bu yığınlar. Onların düzeyine inilmez. Onlar bir caba g stermiyorlarsa, biz niye uğraşalım?” Bunun  zerine ortaya ne çıkıyor, biliyor musunuz? O baygın sesli şarkıcılar, o ucuz, bayağı yazarlar, filmciler, o aşağılık kadın dergileri, pazar gazeteleri, resimli aşk romanları... bunlar çıkıyor ortaya, bunlar için de bir caba gerekmiyor, kolay bunlar. “Biz paranın kaynağını bulduk,” diyorlar, “ne sandınız ya! İşide para var. Öyleyse verelim işçiye istediğini. Bu baygın şarkıları, bu alık film yıldızlarını mı istiyor, alsın  yleyse. Tek heceli sözler mi istiyorlar, onu verelim kendilerine.   nc  sınıf şeyler mi istiyorlar, canları cehenneme, biz de onu veririz onlara. Ne yuttursak yeridir, nasıl olsa daha iyisini istedikleri yok!” Bütün bu para düşkünü, aşağılık dünya tükürüyor suratımıza da, biz oralı bile olmuyoruz. Doğru soyluyor Ronnie, suç bizde, kendi eşşekliğimizde bizim.   nc  sınıf şeyler verirler bize böyle! Böyle işte! Böyle... *(Beatie birden kendi sözlerini dinliyormuş gibi susar. Durur, yüzünde büyük bir sevinçle döner)* Duyuyor musunuz? Duyuyor musunuz? Söylediklerimi duyuyor musunuz? Ben konuşuyorum. Jenny, Frankie, anne... başkasının sözleri değil bunlar.

ERKEK ADAYLAR İCİN:

1. PARÇA

Oyunun Yazarı: Plautus

Oyunun adı: Çömlek

Çeviren: T. Yılmaz Öğüt

Karakter: Euclio

Mahvoldum, yok oldum, yıkıldım, kaybettim her şeyimi! Nereye koşsam? Nereye koşmasam? Tutun, yakalayın hırsız! Kim? Kimi tutacak? Bilmiyorum, görmüyorum, kör gibi dolaşıyorum. Nereye gitmeliyim ya da nerdeyim, ya da ben kimim? Bir çıkış yolu bulamıyorum. yalvarıyorum, lütfen yardım edin bana, bana yardıma gelin ne olur... Kim çaldı, kim... gösterin bulun onu bana. (*Bir seyirciye*) Sen ne diyorsun? Sana güvenebilirim, namuslu biri olduğun suratından okuyorum. Ne var? Niye gülüyorsun? Hepinizi tanıyorum; sizin aranızda oturan, göz kamaştırıcı renkli ve pahalı kıyafetler giymiş, düzgün görünümlü bir yığın hırsız olduğunu biliyorum. Ne diyorsun? Onların içinden biri değil mi diyorsun? Beni öldüreceksin. Hadi söyle, kimde altınlarım? Bilmiyor musun? Ah zavallı ben ah, yıkılmış durumdayım, darmadağan olmuşum, perperişanım... Bugün de ne belalı, felaket ve acı dolu bir günmüş... Bu bana açlık ve yoksulluk getirecek. Bütün dünyanın en büyük felakete uğramış birisiyim şu anda... Yaşamımı nasıl sürdürebileceğim, canım gibi koruduğum o kadar altını kaybettikten sonra... Her türlü yaşam sevincinden, bütün zevklerden yoksun bıraktım kendimi ömrüm boyunca. Şimdi benim bu acılarım, çektiğim ve kayıplarım karşı başkaları sevinç içinde, bolluk içinde yaşayacak; işte buna dayanamıyorum.

2. PARÇA

Oyunun Yazarı: Melih Cevdet Anday

Oyunun adı: İçerdekiler

Karakter: Tutuklu

On üç yaşındaydım. Ortaokula gidiyordum. Babam öleli iki yıl olmuştu. Yoksul düşmüştük. Annem terzilik yapıyordu. Zar zor geçiniyorduk. Büyük bir evin iki odasında oturuyorduk. Kitaplarımın çoğu noksandı, okul çantam bile yoktu. Bayram geldi. Annem ne yaptı etti, bana bir ayakkabı aldı, bir pantolonla bir gömlek dikti. Sabah erkenden kalkıp giyindim. Bir gün önce sözleşmiştik, iki arkadaşım beni evden alacaklar, birlikte bayram yerine gidecektik. Atlıklarınca, kiralık bisikletlere binecektik, tatlıcıda tatlı yiyecektik. Belki sinemaya da gidecektik. Annemden para istedim, "Paramız yok oğlum," dedi. Çılgına dönmüştüm, arkadaşlarıma ne diyebilirdim? Parasız olduğumuzu, bu yüzden bayram yerine gidemeyeceğimizi söyleyemezdim ya... Hırçınlaştım, üstümdekileri çıkarıp duvarlara atmaya başladım. Beni üzgün üzgün seyreden annem, o zaman dolaptan çantasını çıkardı, para aradı. Bula bula bir lira buldu. Kadıncağızın bir lirası kalmıştı yalnız, bütün parası oydu. O bir lirayı bana uzattı: "Hadi giyin," dedi, "bir lira yetmez mi?..." Bir lira o zaman büyük paraydı. Oraya buraya attığım elbiselerimi, ayakkabılarımı topladım. Yeniden giyindim, paramı cebime koyup arkadaşlarıma beklemeye başladım. Geldiler. Biraz oturdular. Annem onlara şeker ikram etti, ikisini de okşadı, öptü. Sonra: "Haydi artık gidin!" dedi, "Güzel güzel eğlenin!" Sokağa çıktık. Çok neşeliydim, kabıma sığamıyordum. Fakat köşeyi dönerken evimize baktım, annem pencereden uzanmış, gülümseyerek bana el sallıyordu. O zaman içimden bir ağlamadır geldi, gözlerim dolu dolu oldu. Tıkanıyordum. Ağladığımı belli etmemeye çalışarak arkadaşlarıma: "Ben gelmeyeceğim," dedim. Neden olduğunu anlamadılar. Biri: "Paran yok da ondan gelmiyorsun," dedi, alay ederek. Elimi cebime attım ve bir lirayı çıkarıp gösterdim: "İşte para!" dedim. Beni orada bırakıp gittiler. Sokaklara gelişigüzel dalarak bir süre sersem sersem dolaştım. Kimseye göstermeden doya doya ağladım. Sonra gözlerimi sildim, elimden geldiği kadar neşeli olmaya çalışarak eve döndüm. Annem beni görünce: "Neden döndün?" diye sordu. Canım istemedi, dedim ve cebimden bir lirayı çıkarıp anneme uzattım. Zavallı kadıncağız çok şaşırıldı, parayı elimden alıp masanın üstüne koydu. Sonra beni kucakladı, göğsüne bastırıldı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ben ağlamıyordum artık. Sokakta doya doya ağlamıştım. Annemin yüzünü öptüm, ağlamamasını söyledim. Artık üzüntülü değildim. Bayram yerine gidemediği için üzülmek benim gibi koca çocuğa, bir ortaokul öğrencisine yakışmazdı. Olgun bir adam olmuştum birdenbire...